

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΜΩΡΡΕΝ

ΤΡΕΛΛΗ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ...

ΤΑΝ ο Λουκιανός Ντεκάς έγινε ύπουργός της Δικαιοσύνης, όλες η έφημερίδες — ανεξαρτήτως πολιτικών φρονιμάτων — έτεκρότησαν όμοφώνως τόν διορισμό του. Ο Λουκιανός ήταν βέβαια, ο νεότερος άπ' τούς ύπουργούς της Δημοκρατίας, μά όλοι αναγνώριζαν τή μεγάλη του άξια και τόν θεωρούσαν ως ένα άπ' τούς καλύτερους δικηγόρους του Παρισιού.

Ο Λουκιανός δέν διέφαινε καθόλου τίς έλλειδες του Κοινού. Από τήν πρώτη στιγμή που άγέλαβε τή διεύθυνση του ύπουργείου του, ριχτηκε με άφοσίω στη δουλειά. Ένοούσε να παρακολουθή τά πάντα μέχρι και τής ελαχίστης λεπτομερείας. Έμενε άργά τή νύχτα στο γραφείο του, μελετώντας άφορα έγγραφα και κανονίζοντας σπουδαίες υποθέσεις και τó πρώτο πάλι βρισκόταν στο ύπουργείο πρώτος άπ' όλους.

Ένα πρωί, άνιμεσα στην άλληλογραφία του, βρήκε κ' ένα άνωτιμο γράμμα. Αυτό δέν τó συνέβαινε βέβαια για πρώτη φορά. Έκανε να τó πετάξει στο καλάθι, χωρίς να τó διαβάσει, όπως συνήθιζε να κάνει με όλα τά παρομοια γράμματα, όταν τó μάτι του έπεσε ξαφνικά στις πρώτες γραμμές του. Και χωρίς να τó θέλη, τó διάβασε ολόκληρο :

Κύριε ύπουργέ, έγγραφε τó γράμμα. Περιώντας χθές έξω από τó Φρενοκομείο του Άγιου Γερμανού, άκουσα μία σπαραχτική γυναικεία φωνή που ούρλιαζε :

— Δέν είμαι τρελλή!... Σας λέω πως μ' έκλεισαν εδώ μέσα οί κακούργοι, χωρίς ναμια τρελλή!...

Ο τόνος τής φωνής τής φτωχής αυτής γυναίκας φαινόταν τόσο ειλκιρινής, τόσο άπελπισμένος, ώστε, χωρίς να θέλω, υποψιάστηκα μήπως πίσω από τούς φωνίζους τοίχους του Φρενοκομείου διαδραματιζόταν καμιά τραγωδία. Έως βέβαια να έπρόκειτο και περί πραγματικώς τρελλής... Πάντως όμως, επειδή ξέρω με πόσο φανατισμό φρονιζετε για τήν επικράτεια σε κάθε περίπτωση τής δικαιοσύνης, θεώρησα καθήκον μου να σας τά καταστήσω γνωστά όλ' αυτά...

Η φωνές προήρχοντο από τήν δυτική πλευρά του κτιρίου. Μία έπιτόπιος εξέτασας δέν θάταν ίσως ασκολη...

Ένας άνθρωπιστής.

Ο Λουκιανός, άφου διάβασε τó γράμμα αυτό, έμεινε για λίγο σκεπτικός. Κατόπιν, ξαναφόρεσε τó παλτό του και τó καπέλλο του που μόλις πρό όλίγου τó είχε βγάλει και χτύπησε τó κουδούνι.

Είδατοίησε τόν κ. γενικό γραμματέα, ότι θέλω να τού μιλήσω, έστε στον κλητήρα που παρουσάστηκε.

Ο κλητήρας έκανε μια υπόκλιση κ' έφυγε. Σε λίγο έμπαίνε μέσα στο ύπουργικό γραφείο ο γενικός γραμματέας :

Κύριε γενική, τού έλεε ο Λουκιανός, μου καταγγέλλεται ότι στο Φρενοκομείο του Άγιου Γερμανού συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Ότι δηλαδή έχουν κλείσει εκεί μια δυστυχισμένη γυναίκα, ή όποια, καθώς φαίνεται, δέν εινε τρελλή. Εινε ανάγκη να πεταχτούμε μια στιγμή ως εκεί, για να δούμε μόνιμοι μας τί συμβαίνει...

Όστερ' από λίγα λεπτά τής ώρας, ο κ. ύπουργός και ο κ. γενικός, ξεπλωμένοι στο πολυτέλες ύπουργικό αυτοκίνητο, διεθυνόντουσαν προς τόν Άγιο Γερμανό.

Σε λίγο, τó αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα ενός γραφίου έαβλήτικου και πέντιμου κτιρίου.

Ο θυρωρός, αντικρίνοντας τόν ύπουργό και τόν συνοδό του, τούς άνοιξε με χίλιες υπόκλισεις τήν πόρτα και τούς ώδήγησε στο γραφείο του διεθυντού.

Ο διεθυντής του ιδρύματος ήταν ένας ξεραγμανός, φαλακρός άνδρας, με φαρδιότες και χροιά γυαλιά. Μόλις αντίκρυσε τόν ύπουργό, τάχασε κ' αϊτός.

— Σε τί όφειλο τήν τιμή ; άρχισε να λέη.

Ο Λουκιανός όμως τόν δίκουσε.

— Έχω άκούσει, τού έλεε χαμογελάοντας, πολλά καλά για τó

ιδρύμα σας. Θέλησα λοιπόν να βεβαιωθώ και μόνος μου, αν πράγματι οί έταινοι αυτοί άνταποκρίνονται προς τήν αλήθεια.

— Θέλετε να έπισκεφθείτε τó ιδρύμα ;

— Άκριβώς !

— Στις διαταγές σας, κύριε ύπουργέ.

Ο διεθυντής έδωσε έντολή να παραμείνουν όλοι οί « ασθενείς » στα κελιά τους κ' άμέσως κατόπιν άρχισε ή ύπουργική επιθεώρησης.

Έπεσεξέφθησαν πρώτα τά κελιά που βρισκόntonταν στην ανατολική πλευρά του κτιρίου. Ο ύπουργός κάθε τόσο άναγκαζόταν να συγχάξη τόν διεθυντή του ιδρύματος για τήν παραδειγματική πράξη που έφταναν από μακριά, άπ' τó επάνω πάτωμα.

Ματι τάξη που επικρατούσε παντού.

Δέν είχε αντίληφθει ακόμα τίποτε τó εξαιρετικό. Τήν προινή ήσυχία του μεγάρου τήν δίκουπιαν μόνο μερικές στριγγές κραυγές — Τι είν' αϊτές ή κραυγές ; ρώτησε σε μία στιγμή ο Λουκιανός.

— Ω, τίποτε ! τού απάντησε απαθείστα ο διεθυντής. Είνε οί μανιακοί. Τους έχουμε στο επάνω πάτωμα.

Έξαφνα μια διαπεραστική κραυγή — μια κραυγή γυναικεία, γεμάτη απόγνωση και πόνο — άντήχησε άπ' τήν άπέναντι πλευρά του κτιρίου.

Ο ύπουργός άντήλαξε με τόν γραμματέα του μια ματιά συνεννόησης.

— Υπάρχουν μανιακοί και στο κάτω διαμέρισμα, καθώς βλέπω...

ή μάλλον καθώς άκούω, εινε ο Λουκιανός.

— Α, όχι ! απάντησε ζωηρά ο διεθυντής.

Εινε μια δυστυχισμένη γυναίκα που πάσχει από βαρυτάτη μελαγχολία με κρίσεις παρωληρηματος. Στο παραλήρημα της φωνάζει έτσι. Νομίζει πως δέν εινε τρελλή και πως διάφοροι φανατικοί έχθροί της τήν έχουν φυλακίσει εδώ μέσα.

Και που βρισκεται αυτή ή δυστυχισμένη ; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο ύπουργός.

— Στη δυτική πλευρά.

— Ας πάμε τότε προς τά εκεί να τή δούμε !

— Εύχαριστώ.

Δέν ύπηρεζε καμιά άμφιβολία. Αϊτή θά ήταν ή γυναίκα, ή όποια, με τίς σπαραχτικές της κραυγές, είχε προκαλέσει τó γράμμα τού άνονημου άνδρωπιστού.

Άφου διέσχισαν έναν διάδρομο, βοήθησαν σε λίγο έξω άπ' τó κελιά τής τρελλής. Η άπελπισμένες φωνές τώρα είχαν πάψει. Άπόλυτη σισιτή επικρατούσε μέσα στο δωμάτιο της.

Από τί τρελλάθηκε αυτή ή δυστυχισμένη ; ρώτησε ο Λουκιανός τόν διεθυντή, ενώ αυτός έφαχνε σ' ένα μάτσο κλειδιά να βρη τó κλειδί του κελλιού της.

Από ξρωτα, απάντησε ο διεθυντής. Εινε πολύ τραγική ή ιστορία της, καθώς τοιλάχιστον μου τή διηγήθηκε ή γρηά μητέρα της. Πριν

από μερικά χρόνια είχε γνωρίσει έναν φοιτητή. Οί δυο νέοι δέν άφηνον ν' αγαπηθούν. Αϊτή μάλιστα τόν άγάπησε με λατρεία, μ' όλη της τήν καρδιά, μ' όλη τήν ψυχή της. Μια μέρα όμως έκείνος, ξαφνικά, τήν έγκατέλειψε. Τής άφησε ένα γράμμα ψυχρό, λιγόλογο, μέσα στο όποιο τής έγγραφε ότι δέν μπορούσε πειά να έχη σχέσεις μαζί της. Τής έξηγούσε, ότι για να προσδεύη στην καριέρα που είχε διαλέξει, για να πραγματοποιηθούν τά φιλόδοξα όνειρά του, δέν έπρεπε να ύπάρχη κανένα εμπόδιο μπροστά του. Γι' αυτό, έπρεπε να χωρισούν. Απ' τή στιγμή που διάβασε αυτό τó γράμμα, ή νέα τρελλάθηκε. Στην άρχή έπαθε νευρασθένεια. Και κατέληξε να φτάση στο σημείο, όπου βρισκεται σήμερα.

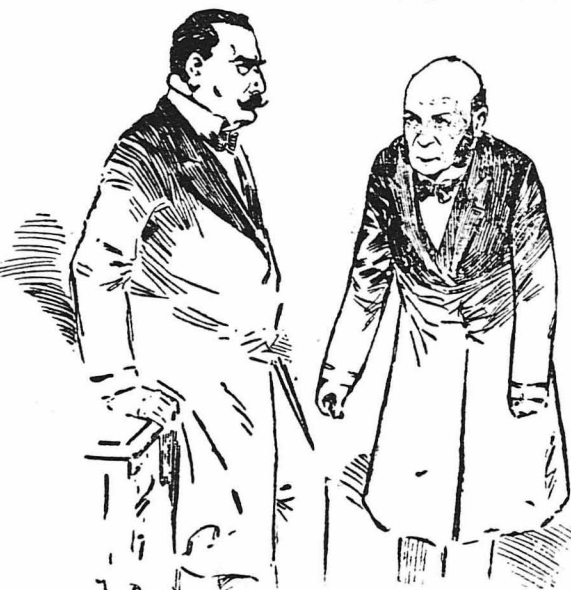
— Έχει πολόν καιρό στο ιδρύμα σας ;

— Δινόμιο χρόνια μόνο. Τότε μόνο άπελπίστηκε έντελώς ή μητέρα της και μου τήν έφερε εδώ.

Η πόρτα του κελλιού ήταν τώρα άνοιχτή μπροστά τους. Ο ύπουργός μπήκε πρώτος μέσα.

Στό βάθος του δωματίου, επάνω σ' ένα παλιό ντιβάν, ήταν ξαπλωμένη μια γυναίκα.

Τó πρόσωπό της διατηρούσε ακόμα ίζηη παληής όμορφιάς. Τó κορμί της όμως ήταν σκελετωμένο, σκεδρωμένο, πρόωρα γερα-

Μόλις αντίκρυσε τόν ύπουργό, τάχασε...

σιμένο.

Μόλις μπήκαν οι επισκέπτες στο δωμάτιο, ή τρελλή σήκωσε απότομα το κεφάλι της.

Και τότε μιά βραχνή κραυγή βγήκε απ' το στήθος του Λουκιανού.

— Αιτή!... Αιτή!... ψιθύρισε.

Η τρελλή όσπότε τον ενόπταζε μ' ένα βλέμμα άπλανές.

— Θεέ μου... ψιθύρισε μόνο. 'Εσθ... 'Εσθ...

Και αλλάζοντας απότομα ύφος, Ξέσπασε σε άγρια γέλια.

Ο Λουκιανός τότε την έπλησίασε και πιάνοντάς της το χέρι ψιθύρισε :

— Μαρία!...

Η τρελλή τών κούταξε μιά στιγμή τρομαγμένη. 'Εμεινε κατόπιν σιωπηλή και φρονόταν σαν να κατέβαλε προσπάθειες για να συγκεντρώσει τή μνήμη της.

Μά δέν κατόφθωσε κα' ημεθύρισε :

— Ποιός εν' αυτός ;

— Είνε ο κ. ύπουργός! της απάντησε ο διευθυντής. "Ελα, κάνε τά παρανόμιά σου.

— Θέλω να βρω από δω μέσα... είπε τότε έκείνη. Δέν είμαι τρελλή...

— Πάλι τά ίδια; της φώναξε ο διευθυντής.

— "Οχι, δέν είμαι τρελλή. 'Εσείς, κύριε, σάστε με... έξακολούθησε, πέρφοντας γωνιαστή μισροστά στο Λουκιανό. Σάστε με... Δέν είμαι τρελλή... Θεέ μου...

Ο Λουκιανός έγύρισε τότε προς το μέρος του διευθυντού και τού είπε :

— Αφήστε με μόνο μαζί της.

Και τόν ενόπταζε τόσο έκτακτικά, ώστε ο διευθυντής δέν έτόλμησε να φέρη καιμιά αντίρρηση.

— Μάλιστα, κύριε ύπουργέ, είπε.

"Επειτ' από μιά στιγμή, ο Λουκιανός βρισκόταν μόνος μέσα στο κελιά μαζί με την τρελλή.

Τήν έπλησίασε και της είπε τριμφορά :

— Μαρία... Δέν μ' άναγνωρίζεις λοιπόν; Είμαι ο Λουκιανός. Θιμήσον λίγο.

Η τρελλή όμως τόν κούταξε με βλέμμα άπλανές.

— Γιατί... γιατί μ' έγκλισαν εδώ μέσα; τραύλιζε. Γιατί μ' έγκλισαν σ' αυτή τή φυλακή; Δέν έσκότωσα κανένα; Εγώ... "Άλλος μου σκότωσε τήν ψυχή μου...

Διό δάκρυα κύλησαν απ' τά μάτια του Λουκιανού.

— Μαρία... φτωχή μου Μαρία, ψιθύρισε. Τώρα βλέπο τώ έγκλημα που έκανα στη ζωή μου. Τώρα βλέπο, ότι ή δόξα, τά πλοίτη, όλες αυτές ή έρήμερες ανθρώπινες ματαιοδοξίες, δέν αξίζουν τίποτε μπροστά στην Ιερανοποίηση του φτωχού ανθρώπου που νοιώθει πως έκανε έντιμωμένο ένα άγαπητό του πρόσωπο. Και, Αυτό ενε τώ πραγματικό καθήκον. Δέν θά σ' έγκαταλείψω ποιά, Μαρία...

Η τρελλή τόν κούταξε παρούξενα. Κ' έξαφνα Ξέσπασε σ' ένα άγριο κλάμα και γέλιο μαζί.

Τήν άλλη μέρα, ή προηγουές έφημεροδές άνήγγελλαν με χιτητηούς τίτλους τήν Ξαφινική κα' έντελώς άπόφωτη παραίτηση του ύπουργού της Δικαιοσύνης Λουκιανού Ντεκάξ.

Κανένας δέν μπορούσε να έξηγήση τούς λόγους που είχαν άναγκάσει τόσο απότομα τόν τόσο λαμπρόν αυτό πολιτικό να διακόψη στη μέση τήν καριέρα του.

A. MAURIN

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στό δικαστήριο, που έκδικάζεται μιά ύπόθεση διαζυγίου.

Ο συνήγορος της συζύγου.—Ο συζυγος της πελάτιδός μου, κύριε πρόεδρε, ύπηρεξε πάντα άπέναντί της βάνιασος, δογίλος, άγροίκος, κτηνώδης.

Ο συνήγορος του συζύγου.—Η κυρία αυτή, κύριε πρόεδρε, ύπηρεξε πάντοτε μέγαφα, φιλόνοκος, άνυπόφορη.

Ο πρόεδρος.—Τότε λοιπόν πως λοχυρίζεσθε, ότι οι χαρακτηρισμοί των δέν συμφωνούσαν;

Κόκκαλο οι συνήγοροι.

Παρεξήγησις.

— Θά πάρω μιά γραφομηχανή για τήν άλληλογραφία μου.

— Μπιά! Και Ξέρες γραφομηχανή; Θά σ' έμαθε βέβαια καιμιά δακτυλογράφος σου.

— Άκριβός.

— Και με ποιά μάσκα είσαι έξασκημένος να εργάζεσαι;

— Μά... μ' έκείνη τήν ξανθή.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μια σωτηρία εφευρέσεις. Πώς γίνονται οι φυλακισμένοι ερηνικά. Η... ξυλοφορτωτική μηχανή. Ο "Οσλε και ή μουσική. Η φάρσα των άπερριφθέντων φοιτητών, κτλ. κτλ.

Σε πολλές φυλακές της 'Αμερικής εφαρμόζονται μέχρι πρό τινών έτών ένας πολύ πρωτότυπος τρόπος τιμωρίας των δυσκόλων και ταραζιών κρατουμένων.

Τόν τρόπο αυτόν τόν εφευρε πρότος ο έπιτυτής τών φυλακών του Κολοράδο, Χάιτ. Ο μιστερ Χάιτ σιέφθηκε —και πολύ λογικά βέβαια— ότι ή διάφορη ποιός του έπέβαλαν ως τότε στους άπειθαρχήτους φυλακισμένους, δέν ήταν άποτελεσματική.

"Βάλτε έναν κατάδικο, έγραψε σε μιά σχετική έκθεση του, στο σκοτεινότομο κελιά της φυλακής, δώστε τον ξερό ψωμί και νερό, δώστε τον άλυσσίδες με ξαφίρες σφαίρες στα πόδια... 'Αντι να τον σφραφονήσετε, θα τόν κάνετε μάστρα! "Όταν όμως τον καθήσετε άπάνω σ' ένα ειδικό μηχανήμα και τόν ξυλίζετε όχι με βουβόβουλα, βέβαια, στα σαρκώδη μέρη του σώματός του, θα τόν κάνετε ήμερο σαν άρνάκι—και μάλιστα όταν τώ ξυλοφορτωμα αυτό γίνει επί παρουσία και τών άλλων καταδικών.

Ο εν λόγω μιστερ Χάιτ λοιπόν, εισήγαγε στις φυλακές μια έξυλοφορτωτική μηχανή, όπως τήν όνόμασε.

"Όταν ή μηχανή αυτή μεταφέρθη στις φυλακές, διάταξε να παραταχθούν ενόπτιόν του οι κατάδικοι και τούς είπε :

— Παδιά, κατάγγησα όλους τούς παληούς τρόπους τιμωρίας. Από σήμερα θα χρησιμοποιείται για τούς άτακτούτους αυτή ή μηχανή. Είνε μιά μηχανή που δίνει γερό ξύλο. Θα είμαι έπεισις και καλός μαζί σας. 'Αλλ' αν δέν θέλησετε να φανήτε κα' έσεις καλός, σάς δηλώνω ότι θα σάς καλώς στη μηχανή και θα τή βάσω να δουλέψη...

Συγχρόνος διάταξε να δείξουν στους καταδικούς πως λειτουργούσε ή έξυλοφορτωτική μηχανή.

Η μηχανή λοιπόν αυτή άπέτέλειτο από μιά μεγάλη καρτέλα, στην όποια έκάθιζαν κα' έδεναν γερά, με διάφορα λογιά, τόν κατάδικο που έπρόκειτο να... καταγγείρουν. Η καρτέλα αυτή για καλή είχε ένα μεγάλο άνοιγμα, στο όποιο βούβαζαν... τά όπισθα του κατάδικου. Κάτω απ' τώ άνοιγμα έκείνο ύπάρχον διώ ξύλα μακροσύνια, όνομα με κουτάλες, ή όποιες άνεβοκατέβαιναν γρήγορα, χωρίς σ' έναν όδοντοτό τροχό, ο όποιος περιεστρέφετο με ηλεκτρισμό.

"Όταν λοιπόν γυρίζαν τόν τροχό, ή κουτάλες άρχιζαν ν' άνεβοκατέβαιναν και να χιτυούν με άστραπιαία ταχύτητα τόν κατάδικο στα καρδιακά μέρη του σώματός του, χωρίς να τόν πληρώνουν. Πλήθουν όμως έτσι βαθύτατα τώ φιλότητι του.

Και κατ' αυτόν τόν τρόπο, ο μιστερ Χάιτ έδαμματούργησε. Όσοι οι κατάδικοι ήμερεψαν σαν άρνάκι.

Υπάρχουν άνθρωποι, που ή μουσική τούς καταπραίνει τα νήφρα, μά ύπάρχουν και άλλοι που κα' μιά όσα άκουα εννε βαρύνει τα πνεύρα έννεκρησις, να τούς καιμιά σωστά θηρία. 'Ατ τούς τελευταίους πού τούς ήταν κα' ο περιφημος 'Αμερικανός χειροδότης "Οσλε.

Μιά μέρα λοιπόν, ενώ ο "Οσλε έτραγε σε κάποιον έσπαρφόρο, μπήκε ένας μουσικός με μιά φισσαριόνοκα κα' άρχισε να παίζη.

Ο καθηγητής φώναξε τότε τώ χειροδότη και τώ φώτισε :

— "Εξοδο κανόνιον δέν έχει τώ μαγαζιά σας ;

— Μά είσοδος και έξοδος εννε μια και μόνη ή πόρτα που δειπέτε κα' απ' τήν όποία μπεινετε πάντα.

— 'Από που λοιπόν θα φύγω εγώ; φώτισε ο "Οσλε.

— Κύριε καθηγητά, μήπως σάς ένοχλεί ο μουσικός; που φώτισε τώ χειροδότη. Να τόν διαζώμε.

— "Οχι, παιδί μου. Δέν κάνει να τόν διαζώμε; Πες του μισή να πάψη και δός του για λογαριασμό μου δέκα δολάρια.

"Ετσι κα' έγινε.

Διό άλλοι φτωχοί μουσικοί όταν είδαν τώ πλοτύσο πουρταριόνοκα που πήρε ο συνάδελφος; τους σηκώθηκαν άπάνω και πλοτύριζαν τόν καθηγητή. Έβγαλαν απ' τής τσέπες τους δυό φιλόντο κα' έφωτισαν να παίζουν δυνατά... για να τόν ελατρώσουν.

Τήν ίδια στιγμή, ξεφύτρωσε κα' ένας άλλος άκαθα μουσικός κα' ένα δογμα παρόμοιο με τή δική μας γαϊδά κα' άρχισε να επομπωνίζη κα' αυτός έκκαφρακτικά.

Ο δυστυχής καθηγητής, έννεκρησις πανά στο έπακρον, σηκώθηκε άπάνω και άνατρεμόντας τραπέζια και καρτέλες, τώ έβαλε στα πόδια.

"Όπως έξαφραδύθησε κατάνη, τή φάρσα αυτή τήν είχαν σκαφίσει στον "Οσλε οι άπερριφθέντες στο μάθημά του φοιτητά.